

PROLÓGUS

ASHLA, A TYTHON HOLDJA

Elzar Mann egy pillanatra sem tudott megfeledkezni az üvöltésekről. Hónapok teltek el a Csillagfény Jelzőállomás avatóünnepsége óta, azóta, hogy ott állt a többi Jedi között, Avar Kriss oldalán.

Több milliárd teremtmény figyelte őket, mialatt ott álltak a legjobb ruhájukban, és Elzar bőrét kegyetlenül csiklandozta a gallér szövete, mialatt az elcsépett közhelyekkel teli beszédeket hallgatta, előbb Lina Soh-tól, a Galaktikus Köztársaság vezetőjétől, majd Avartól. Az ő Avarjától. A Hetzal hőstől.

A Jelzőállomás az ő ígéretük a galaxisnak – ezt mondta Avar. A szövetségük jelképe. Elzar még most is hallani vélte a társa szavait.

Valahányszor egyedül érzed magad... valahányszor körülzár a sötétség... jusson eszedbe, hogy az Erő veled van. Jusson eszedbe, hogy mi is veled vagyunk... a fényért és az életért.

A fényért és az életért.

De ez nem akadályozta meg a sötétséget abban, hogy körülzárja őt valamivel később, még azon a napon. A fájdalommal és szenvedéssel teli hullám, a jövőről szóló látomás túl szörnyű volt ahhoz, hogy megértse. Elzar megtántorodott, elkapott egy korlátot, és vér csorgott az orrából, mialatt olyan nyomást érzett a fejében, hogy azt hitte, mindjárt szétreped a koponyája.

Amit akkor látott, az azóta is kísértette. És lassan elemésztette.

Jedik haltak meg, egyik a másik után, miközben rájuk borult egy felmérhetetlenül hatalmas, örvénylő felhő. Stellan. Avar. Mindenki, akit Elzar ismert a múltban, és sokan mások, akikkel még nem találkozott, de gyanította, hogy a jövőben fog találkozni velük. Az arcok egyszerre tűntek ismerősnek és felismerhetetlenül torznak.

És az üvöltések...

Az üvöltések voltak a legrosszabbak.

Az este hátralévő részét egyfajta kábulatban töltötte. Gépiesen végigcsinálta a mozdulatokat, nem igazán fogta fel, hogy mit tesz, mert mindaz, amit látott... és amit hallott... valahogy beleégett a tudatába. Aztán elkövetett egy-két hibát is. A kelleténél többet ivott abból a kiváló kattadai rozéból a fogadás alatt, majd amikor Avar megkérdezte tőle, hogy mi lesz azzal a tánccal, amiről korábban beszéltek, Elzar túl mohón, túl nagy erővel húzta magához a nőt.

És azóta is érezni vélte Avar kezének érintését a mellkasán, és azt a határozott mozdulatot is, amivel a társa eltolta őt magától.

– El... mit művelsz? – suttogta meglepetten Avar.

Fojtott hangon vitakoztak... Aztán Elzar, mialatt erősen szédült, azt mondta:

– Már nem vagyunk padavanok!

Ezt követően hónapokon át nem találkoztak, és amikor viszontlátták egymást, a hangulat olyan fagyos volt, mint a hajnal a Vandoron. Avar máshogyan viselkedett vele – eltávolodott tőle és zárkózottabb lett. A Csillagfény Jelzőállomás Jedi-kontingensének parancsnokaként szolgált, és talán az új feladatai kötötték le a gondolatait.

Elzar persze arra is látott esélyt, hogy ő maga az, akinek lefoglalja valami a gondolatait. A megnyitóünnepség óta számtalanszor meditált már a látomásról. Érezte, hogy meg kellene keresnie Avart, hogy bocsánatot kérjen, és útmutatást is, vagy ha nem tőle, akkor a legrégebbi barátjához kellene mennie, Stellan Gioshoz, de Stellannak is épp elég dolga akadt. Most már a tanács tagjaként

szolgált, és így az egész Jedi Rend irányításáért felelt. Aligha lett volna ideje másra. Emellett, a segítségkérés nem igazán Elzar stílusa volt. Elzar Mann olyan embernek tartotta magát, aki megoldja a problémákat, nem pedig létrehozza őket. Megoldásokat talált. Válaszokat. Új módszereket ahhoz, hogy elvégezze a feladatait. Így aztán azt tette, mint mindig: megpróbálta egyedül megoldani a problémát.

Először is bevette magát a Jedi Templom Könyvtárába, ahol számtalan iratot böngészett át, valamint holokronokra rögzített tanokat hallgatott meg. Odáig elment, hogy megpróbálta megfejteni a Ga’Garen Kódex rejtélyeit, holott az ősrégi kötetben szereplő szövegek évezredek óta zavarba hozták még a nyelvészeket is.

De még ekkor is, mialatt a Könyvtárban ült, az Elveszettek szobrainak közelében, a tudatában ott szóltak és harsogtak az üvöltések, és a lemészárolt teremtmények arcát vélte látni minden tükröző felületen, de még akár egy, a közelében elhaladó padavan hátán is.

A kódexben olvasottak nyomán jutott el ide, az Ashlára, a Tython legnagyobb holdjára. A elődök a Magány Szigetének hívták ezt a földdarabot, és neki most pontosan magányra volt szüksége ahhoz, hogy teljességgel megértse azt, amit látott. Magányra és összpontosításra. Az utolsó csepp a pohárban az lett, amikor kapott egy üzenetet Stellan régi mesterétől, a nagyra becsült Rana Kanttól, aki gratulált neki a mesterré való előléptetése alkalmából. Ezen felül a Tanács új szerepet szánt neki – őt akarták megtenni a Rseik-szektor peremén keringő Valo bolygón működő Jedi-állomás parancsnokának.

Hogy ő? Parancsnok? Hogy lehetnek ennyire vakok? Hát nem látják, hogy nem áll készen erre a feladatra? Nem veszik észre, hogy mennyire ki van borulva?

Elzar lassú léptekkel tartott az óceán felé. Érezte a talpán a meleg homok érintését, és a víz felé közeledve sorban levetette a ruháit. Igen, ez már jobb volt. Biztosra vette, hogy itt végre megismeri az igazságot. Itt végre mindent megért. Nem állt meg a homok szélénél, hanem belegyalogolt a vízbe. Ami hamarosan a

térdéig ért. Aztán a derekáig. Rövidesen már úszott, egyre csak úszott, és akkor állt meg, amikor már nem látta a partot. A vizet taposva lassan körbefordult, és azt látta és érezte, hogy nem veszi körül más, csak a tenger, és maga az Erő.

Eljött az idő.

Vett egy mély lélegzetet, lehunyta a szemét, és gyors kéz-, illetve lábmozdulattal elindította magát lefelé. Víz töltötte meg a fülét, és útját állta minden más hangnak.

Mutasd meg!

Irányíts!

Mutass utat!

Add meg a válaszokat, amiket keresek!

Nem történt semmi. Nem kapta meg a válaszokat.

Felúszott a felszínre, teleszívta levegővel a tüdejét, és ismét lemerült.

Itt vagyok...

Tanulni akarok...

Meg kell értenem...

Semmi sem változott.

Hol vannak az ígért válaszokat? Hol van a felismerés, a tudás?

Megismételte a rituálét – felment levegőért, és megint lemerülve hagyta, hogy az óceán egyben elnyelje őt. Újra, és újra, és újra...

És hirtelen mintha egy hatalmas légbuborékba került volna. Egyik pillanatról a másikra nem merült, és nem lebegett, hanem futott, más Jedikkel az oldalán, és rémálomba illő alakok üldözték őket. Nem víz vette körül őket, hanem köd. Sűrű, savanyú szagú, szemnek áthatolhatatlan köd. Semmi sem nyert értelmet. Sem a káosz, sem a pánik.

Sem a félelem.

Elzar kinyitotta a száját, hogy kiáltson, de tengervíz özönlött bele valahonnan messziről, egy másik világról, egy másik időből.

Mi ez?

Hol történik ez?

Beszélj hozzám!

És az Erő ekkor végre beszélt hozzá, de annyi energiával, hogy forogni kezdett, és képek villantak el égő szeme előtt, mint megannyi lila villám...

Avar.

Stellan.

Egy tholoti... Indeera Stokes? Nem, az egyik csápja hiányzott, és az ismeretlen arcot düh torzította el.

Csontok zúzódtak szilánkokra hangos ropogással.

Bőr hasadozott.

Szemek homályosultak el, és többé nem láttak semmit.

És az üvöltések. Az üvöltések hangosabbak voltak mint valaha. Élesebbek és harsányabbak, mint valaha. És ő maga üvöltött a leghangosabban.

Hol történik ez?

Hol?

HOL?

Elzar arra eszmélt, hogy egész testében görcsösen rángatózik, és tengervizet köhög fel. Ismét az Ashla partján volt, a tűző nap fájón perzselte száraz sóval lepelt testét. Bár még most is homályosan látott, de mindkét irányban végignézett a tőle jobbra és balra nyújtózó, aranyló homoksávon. Kékbegyűek keringtek felett, dögevő madarak, készen arra, hogy lecsipegessék a húst a csontjairól. De még nem halt. Ahogyan a társai sem.

Talpra vergődött, elindult vissza, a Vectora felé, és menet közben összeszedte a ruháit. El kellett hagynia az Ashlát. El kellett hagynia a Magot. Az Erő beszélt hozzá. Már korábban is megadta a választ a kérdéseire, csak nem figyelt oda.

Most már ismerte a nevet, egy bolygó nevét – azét a bolygóét, amelyen végre rendbe hozhatta a dolgokat.

Valo.

ELSŐ FEJEZET

A RYSTAN-HALÁLSÁV

Egy üstökös ferdén vágódott bele a halálsávba, és pusztító láncreakciót indított el. Jégtömbök és szikladarabok ütköztek és pattantak le egymásról, mint megannyi biliárdgolyó. Az egyetlen különbség az volt, hogy ezen golyók java része több millió tonnát nyomott, és úgy zúztak szét egy csillaghajót, mintha az csupán egy tojás lett volna. Az ütközések nyomán némelyik tömb borotvaéles szilánkokra robbant, amelyek még tovább növelték a pusztító hullám erejét.

A Rystan-halálsávot egyetlen úrutazó sem vette félvállról. Az egész zóna tele volt darabokra szakadt és eltorzult roncsokkal, azok hajóinak maradványaival, akik megpróbáltak átrepülni a folyamatosan ütköző tömbök viharán, és kudarcot vallottak. Ez egy jó napon örült és veszedelmes vállalkozás volt. Egy rossz napon pedig maga az öngyilkosság.

Ez a nap különösen rossznak számított.

A Squall Spider fel-le cikázva kanyargott a forgó sziklatömbök között. A hajó kicsi volt, alig nagyobb egy kompnál, de a gyorságát és a manőverezőképességét tekintve felvette a versenyt a Jedik híres Vectoraival. Mi több, ha valaki most messziről látta volna a pókra emlékeztető, különös gépet, könnyen hitte volna azt, hogy egy Jedi ül a kormányánál. Ki más tudott volna navigálni a folyamatosan változó környezetben, összevissza fordulózni, hogy ki-

kerülje a gigászi jégtömböket? Ám a pilótaülésben ülő teremtmény messzebb nem is állhatott volna a Jediktől. A Jedik az élet és a fény védelmezőinek szerepét játszották a galaxisban. Másokért éltek, sosem magukért, és fenntartották a békét, illetve a harmóniát, amerre csak jártak. Röviden és tömören: hősök voltak.

Másrésről viszont, Udi Dis talortainak született, de jó ideje már csak a Nihil tagjának vallotta magát. A madárszerű teremtmény teste ugyanolyan széles volt, mint amilyen magas. Dis annak idején a kalózkodásnak és a fosztogatásnak szentelte magát – elvette azt, amit akart, és senkivel sem törődött. Ő maga is tudta, hogy ez az életmód aligha nevezhető dicséretesnek, de nem ismert másikat, és a Nihil adott neki egy helyet az univerzumban, ami régebben újra és újra az arcába köpött.

Dis egyetlen tulajdonságában osztozott a Jedikkel – hozzájuk hasonlóan őt is különleges kapcsolat fűzte az Erőhöz. Számos talortai érzékelte a láthatatlan energiamezőt, ami behálózta és egyben tartotta az univerzumot, de kevesen használták – a gyávák. Azt állították, hogy nincs hozzá joguk, és hogy az Erő használata valahogy erkölcsstelen tett. Dis sosem tudta megérteni ezt a gondolkodásmódot. Ha már elég szerencsések ahhoz, hogy rendelkeznek ezekkel a képességekkel, miért ne használhatnák őket, miért ne fejleszthetnék őket annak érdekében, hogy előnyre tegyenek szert azokkal szemben, aki nem érzékeli az Erőt? A talortaiak többsége ezért ítéltetett arra, hogy ott maradjon, ahol volt, és nap-nap után megküzdjön a betevő falatért, míg a csillagok között száguldozott. Igaz, néhányszor cserben hagyták mások, és párszor ő maga is elszúrta, de az Erő sosem árulta el, egyetlen árva alkalommal sem. Igen, az élete sokkal jobban alakult volna, ha nem szokik rá a reedugra, de jelenleg tiszta volt, és még sosem érezte magát ennyire elevennek.

Dis karmos kezével határozottan markolta a kormányt, a karján az izmok meg-megfeszültek, mialatt szűk ívben jobbra fordította a Spidert, és ügyesen kikerülte a törmeléket, ami egy kevésbé tehetséges pilóta hajóján mindenkit megölt volna. De ő úgy ismerete a jégmezőt, mint azt a tollas kezét, még akkor is, ha sosem re-

pült át rajta. Az összes talortai rendelkezett egy veleszületett irány- és térérzéssel, a csontjaikban érezték a kozmosz rezgéseit, de Dis navigációs tudása messze felülmúlta mindenki másét. A képességeinek köszönhetően érzékelte a mező összes kő- és jégtömbjének helyzetét. Nem volt szüksége térképekre, de még navidroidra sem. Nem kellett neki más, csak az Erő.

A háta mögött kinyílt a pilótafülke ajtaja, és áporodott, meleg levegő özönlött át a bolygóugró szűkös folyosóiból. Dis nem fordult meg, hogy megnézze, ki érkezett. Nem volt rá szüksége. Hallotta a fedélzet lemezeihez súrlódó csizmatalp csikorgását, a levegőben ide-oda lebbenő köpeny susogását, és a tollai felborzolódtak, mintegy válaszképpen arra, hogy megjelent mögötte a férfi, akinek esküt tett, hogy élete végéig szolgálni fogja.

Marchion Ro.

A Nihil Szeme.

Meglepődött, amikor Ro megkereste, és beszélt neki erről a küldetésről? Naná, hogy meg! Még csak azt sem tudta, hogy a Szem ismeri a nevét, hát még azt, hogy mire képes a pilótaülésben. Az elmúlt évek során egy felhőhajón szolgált egy fűrész-szájú crocin alatt, akit Scarspike-nak hívtak, és aki több időt töltött a személyzet zaklatásával, mint rajtaütések tervezésével. És ennek eredménye meg is mutatkozott. Dis megölte Scarspike-ot a Serenno temetőholdja elleni, elfuserált támadás után. Három társukat vesztették el azon a napon, de Scarspike még többet vesztett, amikor Dis az egyik görbe pengéjű szárnytörével felhasította azt vézna nyakát. Azt nem tudta, hogy a felhő megölésével hívta-e fel magára a Szem figyelmét. Talán igen, talán nem. Csak annyit tudott, hogy hirtelen kiemelték – egyszerre átugrotta a villámokat, a felhőket, a Nihilnél használatos összes rangot –, és csatlakozott Ro személyes kíséretéhez. Ez a hatalmas előrelépés nem maradt észrevétlen. A Nihilben komolyan vették a merev és szigorú hierarchiát. Minden újonc villámként kezdte, aztán felküzdötte magát felhővé, végül pedig viharrá. A Nihil hordáját három fergetegbe szervezték, amelyeknek egy-egy fergeteghajtó parancsolt. Ezek egyike Pan Eyta volt, a tagbaszakadt dowutin, aki imádta a fény-

űzést, a másik a rideg és hatékony, Lourná Dee nevű twi'lek, a harmadik pedig a nemrégiben kinevezett, örökké áskálódó talpini, akit a Zeetar néven ismertek. Nem volt túlzás azt állítani, hogy a talpini előléptetése alaposan feldühítette Pant. És Dis váratlan előléptetése még jobban felbosszantotta. Pan és Dis majdnem összeverekedtek, miután a dowutin azt állította, hogy Ro a Nihil három szabályának felrúgásával rombolja a vezetők tekintélyét. A fergeteghajtókkal ellentétben a Szem elméletileg nem rendelkezett saját személyzettel. Igen, döntő szavazata volt a tervek kialakítása során, és igen, ő biztosította a navigációs Ösvényeket, amelyeket a Nihil hajói használtak, hogy elkerüljék a Köztársasággal való bonyodalmakat (legalábbis, az esetek többségében). Dis gyanította, hogy ha nem léteznének az Ösvények, Pan rég kihajította volna Rót egy légszilipen, de azok az útvonalak túlon túl értékesek voltak. Komoly előnyhöz juttatták a Nihilt, így aztán Eyta panaszai süket fülekre találtak. Dist üdvözölték Ro hatalmas vezérhajója, a Gaze Electric fedélzetén, amit néhány hallgatag droid tartott működésben, továbbá a java részben üres kabinjai révén egy lakók nélküli palotára emlékeztetett. Itt, Ro belső szentélyében tudta meg Dis, hogy a Rystanhoz mennek egy magán küldetésre – de persze nem a Gaze-zel. Az a hajó ritkán hagyta el a Grizalon lévő bázist, és még akkor is kisebb egységekre választották szét, hogy a teste többsége odahaza maradjon. De még egy olyan másodlagos gép is túl nagy és nehézkes lett volna ahhoz, hogy egy darabban átmanőverezzen a halálsávon. Ehhez a feladathoz egy kisebb hajó kellett nekik. A Squall Spiderre volt szükségük.

– Mennyi idő múlva érünk ki ebből a zónából? – kérdezte Ro, és kesztyűs kezét rátette a pilótaülés háttámlájára.

– Még néhány perc... – felelte Dis, de hirtelen elhallgatott, és az előljáróra felé fordulva folytatta: – Még most sem tudom, hogyan szólíthatom önt. Szemnek? Uramnak?

A hangjából érzékelhető ellenszenv hallatán Ro legörbítette a száját, míg sötét szeme sejtelmesen villant egyet a kintről beáradó, vöröses árnyalatú fényben.

– Szólíts... Marchionnak – felelte aztán. – És tegezhetsz!

Dis kihúzta magát, és büszkén kidüllesztette a mellkasát. Sosem rajongott a parancsnoki láncolatért, az előmenetel sem érdekelte különösebben, és talán éppen ezért marad oly sokáig villám. Ezért, és mert az utóbbi évtized tekintélyes részét a reedug gerjesztette kábulatban töltötte. De íme, most már tegeződött magával a nagy Marchion Róval! Akit nagyon kevesen szólítottak Marchionnak, talán még Pan sem.

– Még most is azt gondolom, hogy könnyebb lett volna egy Ösvényt használni – jegyezte meg Dis, miután végre kihozta a Spidert a veszedelmes zónából, majd elegáns parittyamanőverrel megkerülte a Rystan gyenge fényű csillagát.

Ro az üres tüzérállomáshoz lépett, és felvette a maszkját, ami a konzolon hevert azóta, hogy elhagyták a Nagy Csarnokot.

– De akkor nem láthattam volna egy mestert munka közben – felelte a Szem, és ruhája ujjával letörölte a maszk vizorjára dermedt párát. – Te minden szempontból olyan lenyűgöző vagy, ahogyan azt a származásod sugallja, különösen most, miután megszabadultál a... szenvedélyedtől.

Igen, Dis megszabadult tőle. Ro még a Gaze fedélzetén rákényszerítette, hogy beledobja a készlete maradékát a szeméztúzóba. Évek óta első ízben tiszta volt a feje, és az Erővel való kapcsolatát szilárdabbnak és hatékonyabbnak érezte, mint valaha. A reedug hatása alatt nem jutott volna át a halálsávon. Hálával tartozott Rónak...

– És ha belegondolok, hogy ennyi éven át volt közöttünk egy Erő-használó – folytatta Ro, és ellenőrizte a maszkja szűrőit. – Scarspike bolond volt. Örülök, hogy meghalt.

Nem te vagy az egyetlen – gondolta Dis, de ez a gondolatát inkább megtartotta magának, mialatt a Spider belemerült a Rystan ritka atmoszférájába.

– Jártál már kötött keringésű bolygón? – kérdezte Ro, és miután Dis megrázta a fejét, tovább beszélt: – Egészen elképesztőek... az egyik oldaluk állandóan a napjuk felé néz, és ott szinte az egész felszín egy salakká égett sivatag.

– Míg a másik az örökös és szörnyű fagy világa – tette hozzá Dis, és egyik lehetőség sem vonzotta különösebben. – Szóval, hol szállunk le?

Ro rámutatott a két szélsőséges terület közötti keskeny, éppen csak lakható sávra, és annyit mondott:

– Ott.

– Van ott egy úrkikötő?

– Nem igazán.

Dis a Szem útmutatását követve egy sivár földdarab felé vezette a gépet, amelyen satnya, sárgás fűcsomók lengedeztek a hűvös szélben.

– Biztos vagy benne, hogy ez az a hely? – kérdezte Dis, mialatt kiengedte a leszállótalpakat. – Itt nincs semmi.

Ro csupán mosolygott, majd mialatt átcsúsztatta a fején a maszkját, azt felelte:

– Ó, azt hiszem, meg fogsz lepődni...

MÁSODIK FEJEZET

A CYCLOR HAJÓGYÁR

Nem is olyan régen Bell Zettifar padavan izgatott lett volna attól a látványtól, ami most a szeme elé tárult. Egy megfigyelőplatformon állt egy akkora hangárban, amekkorában még sosem járt, és ez még csak egy része volt a gigászi hajógyárnak, ami a Cyclor körül keringett, a Középső Gyűrű viszonylag kicsi, zöld és barna árnyalatokban pompázó bolygója körül. Odalent, a hangár reflektorainak ragyogó fényében egy duracél bőrű látomás csillogott, ami az Innovator nevet kapta. A csillaghajót – amit immár alig néhány óra választott el az indulástól – bárki nyugodtan nevezhette műszaki csodának. A több mint háromszáz méter hosszú hajótest a legkorszerűbb tudományos és orvosi berendezéseket hordozta, és alighanem a legsokoldalúbb és legkiválóbb kutatóhajó volt, amit valaha megépítettek. Ez a tény maga a főkonstruktor, Vam Targes, a legendás aqualish mérnök közölte Bell-lel, amikor megérkezett a hajógyárba.

– Azt tudja, hogy egy nem kevesebb, mint negyvenkettő, intellex-osztályú droidprocesszorból álló hálózat működik benne? – mondta Targes, mialatt egy gyors bejárás keretében átsétáltak a hajó hatalmas vezérlőtermén, és a hangsugárzója valahogy még az izgatottságát is tudta érzékeltetni, mialatt a közös nyelvre fordította az aqualish szavakat.

– Ez igazán... lenyűgöző – bökte ki Bell, és azért beszélt így, nehogy keresetlen és erősebb kifejezésekkel írja le azt, hogy amit lát, sokkal több a lenyűgözőnél.

– A teljes hálózatot egy többszintű keretrendszer támogatja – folytatta Targes –, amit én magam terveztem, és ami a coruscanti Jedi Könyvtár rendszerével vetekedik, ha nem sértődik meg, hogy ezt mondom...

Bell nem tudta, hogy ez igaz-e, de nem akart vitába szállni a mérnökkel. Tudta, hogy végül is ez Vam nagy pillanata, vagy inkább az lesz majd, amikor az Innovator pár nap múlva megérkezik a Valóhoz. A hajót a közelgő Köztársasági Vásár legfőbb látnivalójának szánták. Ami azt jelentette, hogy hamarosan több millió látogató fogja megcsodálni Targes művét, és Bell gyanította, hogy ők is elámulnak majd, amint megpillantják. Az Innovator fedélzetén csúcsmínőségű kibernetikus műhelyek sorakoztak biotechnológiai laboratóriumok mellett, de akadtak benne elemzőállomások, kutatóbázisok, és egy orvosi könyvtár is, amit legfeljebb a Dunnakon lévő Docha Intézet könyvtára múlt felül.

De akármilyen különlegesnek tűnt is a hajó – mert kétségkívül annak tűnt –, még érdekesebbnek és izgalmasabbnak bizonyultak azok a teremtmények, akik darabról darabra megépítették. A cyclo-rik maguk is csodának látszottak, amilyenhez hasonlóval Bell még sosem találkozott. A rovarszerű teremtmények magassága egy méter lehetett, gömbölyű fejükből két hatalmas, összetett szem domborodott ki, és alapjában véve úgy néztek ki, mint azok a hőlegek, amik folyton ott zümmögtek a folyosóin annak az elphronai Jedi-állomásnak, amelyen Bell felkészülésének java része zajlott. És most elképedten figyelte a lényeket, amint a csillogó héjazaton mászkálva elvégezték az utolsó ellenőrzéseket. Valamennyien tökéletesen összhangban dolgoztak és mozogtak anélkül, hogy egyetlen szót kimondtak volna. Döbbenetes teljesítményt nyújtottak. Valamennyien pontosan tudták, mi a teendőjük. Senki sem akadályozta a többieket, és mindenki a kellő pillanatban nyújtott támogatást a mellette szorgoskodó társának. A munka iránti lelkesedésük ragadósnak bizonyult. A megérkezé-

se óta eltelt huszonnégy órában Bell egyetlen cyclorit sem hallott panaszkodni, noha Targes szigorú főnök hírében állt. A rovarszerű teremtmények egyre csak dolgoztak és dolgoztak, és a csápjaik vidáman lengedeztek, mialatt egyik feladattól a másikig futottak. A jelenlétükben valahogy mindenkinek mosolyognia kellett. És Bellnek pontosan erre volt szüksége, különösen most.

Hirtelen megérezte, hogy Parázs mozgolódni kezd mellette. A szénkopó, ami mostanáig türelmesen üldögélt a lábánál, állandó társa volt azóta, hogy elhagyták az Elphronát. A kutyaféle teremtmény kóbor állatként kezdte az életét, aztán az elphronai Jedik befogadták, és bár először afféle kabalaállat lett belőle, hamarosan hűséges baráttá vált. Amikor Bell távozott az Elphronáról, Parázs egyszerűen beugrott a Vectorába, teljesen egyértelműen jelezve, hogy vele akar maradni. És azóta együtt voltak – szénkopóból Bell testőre és bizalmasa lett. Most is ott ült a lába mellett, és várakozva nézte a megfigyelőplatform ajtaját, ami halk sziszegéssel kinyílt, majd Indeera Stokes lépett át a teraszra. Az idős Jedi boldogan kacagott, amikor Parázs odaszökkent hozzá, felugrált rá, és jutalmul megvakargatta a kutya narancssárga foltokkal teli állát.

– Igen, igen – mondta Indeera –, én is örülök, hogy találkoztunk. Most pedig, menj vissza a helyedre! Úgy... okos kislány. Jó kislány!

Parázs engedelmesen visszaügetett a platform széléhez, és letelepedett oda, ahol az imént ült. Bell lenézett rá, és mosolygott, mire a szénkopó lelkesen és izgatottan meglengette a farkát.

– Téged sokkal jobban kedvel, mint engem – állapította meg Bell, mialatt Indeera odament mellé.

– Szerintem mindketten tudjuk, hogy ez hazugság – felelte Indeera, és lenézett a fenséges csillaghajóra. Aztán nekidőlt a korlátnak, és a fejét csóválva figyelte a keményen dolgozó cyclorikat.

– Szent csillagok, ez aztán lélegzetelállító, nemde?

– Valóban az, mester. Az Innovator ugyanolyan elképesztő, mit azok, akik építették.

Bell mint mindig, most is érzett némi fájdalmat, amikor a rangján szólította Indeerát. De ma már a tholothi asszony volt a mes-

tere, mivel maga mellé vette tanítványnak azt követően, hogy az előző mentora, Loden Greatstorm eltűnt, mialatt telepeseket védett a Nihillel szemben, majdnem egy évvel ezelőtt. Az utolsó beszélgetésük rendszeresen lejátszódott a elméjében:

„Már nem vagyok a mestered, Bell. Jedi-lovag vagy.”

„Csak ha a Tanács is annak nyilvánít. Szeretném, ha te is ott lennél velem akkor.”

És ez már nem történhetett meg. A Vector kormányánál ülő Loden azzal búcsúzott, hogy hamarosan találkoznak, de nem tért vissza abból az összecsapásból. Senki sem tudta, mi történt, miután Loden elhagyta a Vectorát – a kettejük Vectorát – hogy megmentse a Blythe-családot. A vadászgépet atomokra robbantották egy Nihil ágyú sorozatai, és Loden... nos, egyszerűen csak eltűnt. Indeera folyton emlékeztette Bellt arra, hogy Loden utolsó kívánsága azt volt, hogy a padavanjából legyen lovag, de Bell tudta, hogy még nem áll készen. Hogyan is lehetett volna felkészült, amikor oly üresnek érezte a bensőjét, mintha valamit kitéptek volna onnan?

– Bell?

A padavan nyelt egyet, és hirtelen tudatosult benne, hogy Indeera az arckifejezését tanulmányozza. Igen, ő lett az új mentora, akármilyen furcsának érezte is ezt. Pedig nem kellett volna. Évek óta ismerte az asszonyt, mi több, még harcolt is az oldalán, és jobban tisztelte, mint bármelyik másik Jedit, és természetesen ez is problémát jelentett. Loden Greatstorm már nem térhetett vissza, ez teljesen egyértelmű volt, de Bell akármennyire csodálta is Indeerát, sosem pótolhatta a nemes twi'leket.

Bell halvány mosolyra húzta a száját, és megszólalt:

– Csak elgondolkodtam azon, hogy milyen izgatottak lesznek a Köztársasági Vásár látogatói, amikor első ízben meglátják az Innovatort.

– Bizonyosan azok lesznek – felelte Indeera. – És mi a helyzet veled?

– Velem? Ezt hogy érted, mester?

– Várod már, hogy megérkezz a Valóra?

Bell feszengve toporgott, de azért vigyázott, nehogy megrúgja Parázst, ami az orrával bökdöste a lábát, közben felfigyelt rá, hogy még a csizmája szárán keresztül is érzi a szénkopó testének melegét.

– Jó lesz viszontlátni Mikkelt és Nibet. És persze Burryt – válaszolta, és ez igaz is volt. Már egy ideje azt gondolta, hogy ők hárman barátok. Különösen Burryagát, a vukit kedvelte, akivel akkor ismerkedett meg, amikor együtt teljesítettek szolgálatot a Hetzalnál.

– Természetesen – helyeselt Indeera, de közben tovább továbbra is Bellre szegezte a tekintetét. – Sok mindent fogtok együtt megtapasztalni. – Ekkor megint lenézett a hajóra, és hozzátette: – Lodenek nagyon tetszett volna ez. Imádta volna...

Bell megint nyelt egyet, mert a toroka elszorult, a mester pedig folytatta:

– Elképzelem őt, amint itt áll velünk, figyeli a szorgoskodó cyclo-
lorikat, és elismerően nyilatkozik a mesterségbeli tudásukról...

Bell igyekezett uralkodni az érzésein, de a hangja így is reked-
tesen szólt, amikor válaszolt:

– És szerinted mit mondana nekem? Ha itt volna...?

A tholoti egy pillanatra csücsörített a szájával, majd elgondol-
kodva felelt:

– Szerintem megdicsérne, amiért olyan szépen kifényesítetted az övcsatodat, rád szólna, hogy gyakrabban mosolyogj, és rámu-
tatna, hogy ha valaha szeretnéd tökéletesen elsajátítani a palás-
torsó manővert, akkor legalább két órát kell naponta repülnöd a
Vectoroddal.

Bell akarata ellenére szélesen vigyorgott. A válasz utolsó szaka-
sza már vegytisztán Indeerára vallott, aki mindig is jobban érez-
te magát az égbolton és az űrben, mint egy bolygó felszínén.

– És emlékeztetne arra, hogy a Jedik hogyan néznek szembe
a szeretteik halálával – folytatta a mester, mire Bell azonnal elko-
morodott. – Mert a Jedik is szerethetnek, Bell. Nem vagyunk
droidok, és soha nem is szabad gépekké válnunk. Eleven lények
vagyunk, akiket áthat az Erő, és minden, amit hoz nekünk. Az

öröm, a szeretet, és igen, a bánat is. Ezen érzések megtapasztalása az élet része. Ez a fény.

– De...

– De mialatt megtapasztaljuk ezeket az érzéseket, sosem szabad hagynunk, hogy uraljanak minket. A Jedi az érzései ura, sosem azok rabszolgája. Neked most hiányzik az, amin a volt mesterrel osztoznál, ha itt lenne. Ez teljesen természetes. Nekem is hiányzik Loden. És így elfogadjuk ezt a fájdalmat. Megértjük, sőt, mélyen átérezzük, de végül...

– Végül elengedjük – fejezte be a mondatot Bell, és gyorsan az Innovatorra nézett, hogy Indeera ne láthassa a könnyeket a szemében.

A mester felé nyúlt, rátette a kezét az alkarjára, hogy vigasztalja, és azt válaszolta:

– Nem azt mondtam, hogy könnyű. Ugyanolyan nehéz, mint a palástorsó.

Bellnek ezen ismét mosolyogni kellett, és mérhetetlenül jólesett neki az, hogy Indeera finoman megszorította a kezét, mielőtt ismét a lenti hajó felé fordult.

– Emellett, senki sem tűnik el mindenestől – fűzte hozzá a mester. – Nem számít, hogy mi történik, Loden mindig veled van és veled lesz, most és mindörökké. Ő most már valamennyiünk része.

– Az Erón keresztül – suttogta Bell, és megint megérezte, hogy könnyek szöknek a szemébe.

– Igen, az Erón keresztül – helyeselt Indeera. – Hiszel ebben, ugye?

Bell bólogatott abban a reményben, hogy sikerül megtévesztenie a mestert, holott a szíve mélyén tudta, hogy nem fog menni.

– Igen. Természetesen, hiszek benne – válaszolta fojtott hangon.

– Ezt örömmel hallom – felelte Indeera, és lerítt róla, hogy valóban nem sikerült meggyőzni. – Most pedig, ha nincs más...

– Itt kellene hagynunk a platformot, hogy kezdjünk valamit ezzel a nappal – jelentette ki Bell alig várva, hogy véget érjen a beszélgetést.

Mielőtt Indeera válaszolt volna, sípolni kezdett a kommunikátora.

– Az Erő talán egyetért veled, nem annyira ifjú padavanom – felelte, közben előhalászta homokszínű kabátja alól a készüléket, majd aktiválta, és beleszólt: – Stokes jelentkezik!

– Itt Stellan Gios – hallatszott a készülékből. A Jedi-mester amúgy zengő hangját gyengévé és vékonyá változtatta az iszonyatos távolság. Mialatt a Csillagfény Jelzőállomásnak köszönhetően a kommunikáció sokat javult a határvidéken, a hálózatnak olyan terhelést kellett elviselni, hogy az összeomlás határán járt, még itt, a Középső Gyűrűben is. Soh kancellár ígéretet tett rá, hogy hamarosan jelzőállomások egész sora fog elnyúlni a Magtól a Köz-társaság legtávolabbi szegletéig, de amíg ez nem vált valósággá, mindenkinek meg kellett birkóznia többek között a statikus zajjal is, ami gyakran lehetetlenné tette a normális kommunikációt.

– Elnézést, meg tudnád ismételni? – kérte Indeera, miután Gios mester szavaiból csak a bejelentkezést értette tisztán, a többi felismerhetetlen zagyvasággá torzult.

– Természetesen – felelte a férfi –, csak azt szeretném megtudni, hogyan álltok, mert jelentés kell küldenem a tanácsnak. Az Innovator elkészül a kitűzött időre?

– Még hamarabb is – kotyogott közbe Bell, és nyomban elvörösödött, mert rájött, hogy ő válaszolt a mesterének szánt kérdésre. Indeera mester látványosan megforgatta a szemét, de a mosolya arról árulkodott a padavannak, hogy valójában nincs bajban. A bölcs és tapasztalt tholothi nem rajongott a ceremóniáért.

– Ezt örömmel hallom... – válaszolta Gios mester. – Zettifar padavan, te vagy az, ugye?

Bell bólogatott, noha Stellan nem láthatta őt, majd azt felelte:

– Igen, Gios mester. A cyclorik csodálatosak, ahogyan az Innovator is.

– Hát akkor alig várom, hogy magam is megnézzem, és persze azt is, hogy végre találkozzunk – mondta Gios. – Nib Assek állandóan dicsér téged.

– Veled van? – kérdezte Bell, és érezte, hogy szinte lángol az arca.

– Igen, a Valo felé tartunk. Az mondja, alig várja, hogy viszontlásson.

– Nib túlzottan kedves – dadogta Belle, és nem igazán tudta, hogy mit kezdjen magával.

– És az én tanítványom túlzottan szerény, még Jedinek is – szólt közbe Indeera. – Az Erő áldása kíséri őt, ahogyan azt te is meg fogod tapasztalni, barátom.

Bell csodálkozva pislogott a mesterére. Eddig azt sem tudta, hogy Indeera és Gios ismerik egymást, hát még azt, hogy ilyen közel állnak egymáshoz.

– Nem kételkedek benne – közölte Stellan. – Hát akkor, a Valón találkozunk. Úgy hallottam, veszedelmesen jól csinálják ott a savanyított cushnipet.

– Jobban annál, amit a Theros Majoron ettünk? Na, majd meglátom...

Stellan jól hallhatóan nevetett egyet, majd azt felelte:

– Miért is nem vagyok meglepődve? De most, ha megbocsátotok, találkozóm vagy egy kameradroiddal.

Ezúttal Indeerán volt a nevetés sora.

– Hát igen, ilyen az, ha valaki bekerül a tanácsba... – mondta derűsen. – Az lesz a következő, hogy a polgárok autogramot kérnek tőled.

– Majd hozzád irányítom őket. Gios kiszáll, vége! – válaszolta Gios búcsú gyanánt, és megszakította az összeköttetést.

– Ő milyen amúgy? – tudakolta Bell, mialatt a mester visszacsúsztatta az adóvevőt puha bőrből szabott kabátja alá.

– Stellan? Az egyik legkiválóbb Jedi, akit valaha ismertem. A Caragon-Vinereen találkoztunk, jóval azelőtt, hogy az Elphronára mentem... fiatalabb nálam, természetesen, de... – Indeera elhallgatott, és a vállán nyugvó, fehér fejszápjai finoman meg-megmozdultak. Bell nem kérdezte meg az okot. Ő is érezte, hogy hideg hullám söpör végig az Erőn – a láng egy pillanatra összezsugorodott, hogy aztán még fényesebben égjen, mint előtte.